СОНЕТ

Із Подєбрад до Праги і назад,
Щоб завтра знов полинути, як птиця,
Якій ніде надовго не спуститься,
Якій простір і вітер, а не сад.

Хай вигнання часами у стократ
Бува темніш і тяжче, ніж темниця, —
Іще ясніш і різьбленіше сниться
На чорнім тлі золотоверхий град.

Давно душа подружена з піснями —
І виться б їм над ночами і днями,
Але мудріш од співу німота —

Владніше струн уміє вона звати
У висоту, де світиться мета
І віє дух офіри і посвяти.

Прага, 1929